

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
วันที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖ [เช้า]

เสื่อมาชมบารมี

หลวงตา : อุบัติเหตุสงกรานต์ปีนี้เขาได้ประกาศออกมาแล้วยังว่า สงกรานต์ปีนี้
คนตายสักเท่าไร

โยม : ได้ยินว่า ๕๐๐ กว่า

หลวงตา : ปีที่แล้วนี่ก็ ๕๐๐ ไม่ใช่หรือ

โยม : เขาบอกว่าปีนี้มากกว่าปีที่แล้ว ๓๐ กว่าคนที่เสียชีวิต

หลวงตา : ถ้าประมาณจะเป็นเช่นนั้น มันขึ้นอยู่กับความประมาท

เวลามันได้เล่นแล้วไม่ได้มองหน้ามองหลังนะ เราไปเห็นเองถึงได้เอามา
ประมวล อ้อ คนตายปีนั้นเท่านี้ปีนี้เท่านี้เพราะเหตุนี้เอง คือมันไม่ได้มองดูรถดูราเลย
ไอ้สาดน้ำสาดทำตามถนนนี่แน่นไปเลย ไม่สนใจรถราละ นี่เป็นทางหลวงรถเขาก็มา
ถูกต้อง แต่พวกเล่นน้ำนี่มันไม่มีหูมีตา วิตด้วยความเพลิดความเพลิน เราได้ไปจอดรถ
คือรถเราก็ไปไม่ได้เหมือนกัน จึงได้ดูเหตุการณ์ที่ว่าเกิดอุบัติเหตุบ่อยๆ มันไม่เกิดยังไง
มันเห็นอยู่อย่างนี้ว่างั้นเลย พอรถมีคันใดคันหนึ่งมานี่โผล่เข้ามา คนหนึ่งเผลอคนนี้
หยุดปั๊บเขาก็ชนปั๊บแล้วนี่ ทั้งๆ ที่ตั้งท่าระวังนะ แล้วมีคันใดคันหนึ่งมาอย่างนี้ ทางนี้
หลบพวกนี้เล่นน้ำกันอยู่ รถก็ชนปั๊บเลย

อย่างทางใหญ่ๆ นี้ เฉพาะในเขตกรุงเทพฯ ของเรา ตามทาง ดูไปตลอดทางมี
ตั้งแต่เรื่องความประมาททั้งนั้นเลยเทียว โห เป็นอย่างนี้เอง ไปตามหัวเมืองก็เป็น
ประชาชนจำนวนมากน้อยประมาทไปแบบเดียวกันหมดนั่นแหละ ดูไปตลอด โห การ
ตายของคนในวันเช่นนี้มันตายมากตายน้อยเพราะเหตุนี้เองๆ มันบอกชัดๆ แล้ว มัน
ไม่ได้มองดูอะไรนะ ความเพลิดความเพลินทำให้ประมาท ตาบอดหูหนวกไปหมด เอา
ตั้งแต่ตามใจชอบใจเพลินไป

รถเรามาจากโพธาราม มานี้เข้าไม่ได้นี่คือมันปิดหมดเลยถนน คนแน่นอยู่ตาม
ถนนเลย เรามาเราเข้าไม่ได้ เรากลับรถฟาดกลับคืนเลย ไปเข้าช่องไหนไม่รู้ ออกไปช่อง
ไหนคือมาแถวนั้นไม่ได้เลย ไอ้มันมีตอย่างนั้นเสียจริงๆ แล้วมันก็ไม่เกิดละอันตราย
ถ้ามันมีตอย่างนั้นแล้วใครจะเข้าไปใช้ไหม ที่มันแฉลบออกไปๆ นั่นซีมันเป็นนะ ถ้ามัน
เป็นสนามคนจริง ๆ คนขับรถคนไหนมันจะเป็นคนตาบอดไปชนคนที่เต็มถนน มันไม่
ชน แต่มันจะแฉลบออกไปจนได้นั่นแหละไอ้พวกประมาทนี่ ไปชนจนได้นั่นแหละ

คือเราไปที่ไหนเราดูจริงๆ ไม่ใช่ดูธรรมดา อย่างที่เขาเพลินกันอยู่นั้นเต็มถนนหนทาง เราพูดจริงๆ เราไปเราไม่ได้เพลิน เราไปดูเหตุการณ์พินิจพิจารณา ทบทวน บวกลบคูณหารถึงเรื่องความประมาทของคน ที่เขาประกาศออกมาว่าปีนั้นตายเท่านี้ปี นี้ตายเท่านี้ และเอามาพิจารณา อ้อ มันมีได้อย่างนี้เอง เพราะถ้าลงมันได้เล่นมันไม่ได้ สนใจกับอะไรนะ หูมีตามีมันจะไม่ดูความปลอดภัย มันจะดูตั้งแต่เรื่องของมัน อ้อ เป็น อย่างนี้เอง เขาก็เพลินของเขา รถที่ชนก็ไม่ใช่ตั้งใจจะชน มันหากจะเป็นของมันอย่างนั้นแหละ มันถูกละหุกว่าววาย หลีกคั่นนี้ชนคั่นนี้ แล้วคั่นนั้นมาเข้าหลบคั่นนั้นชนเข้าไป แนะเอาแล้ว เป็นอย่างนั้น ที่จะให้ไปชนกันอย่างจัง ๆ ด้วยความประมาทมันไม่เป็น มันเป็นอย่างนี้แหละ

ตายเท่าไร ๕๐๐ เหมอ (๕๐๐ กว่าครับ ฟังในวิทยุเขาบอกว่า คนตายมากกว่าปี ที่แล้ว ๓๐ กว่าคน) นั่นไม่ใช่เล่นนะ คือส่วนมากกระยะสงกรานต์เรามักจะมาอยู่ กรุงเทพฯ เดือนเมษา เรามักจะมาเสมอ ยิ่งเกี่ยวกับเรื่องทองคำนี้ด้วยแล้วก็พอดีกัน

เรื่องเสื่อที่เราถามหมอสมศักดิ์ที่อยู่นั่น ดูว่าไม่อดอยากนะ มีฝรั่งมีอะไรไป ช่วยเหลือกันเยอะที่วัดหลวงตาบัวนะ ถามหมอสมศักดิ์ที่มานี้ว่า อาหารฝรั่งดูแลดี ถ้า ฝรั่งดูแลแล้วก็ดี พวกนี้รักสัตว์มากอยู่ฝรั่ง คราวนี้เราไม่ได้ไปดู หากว่าไปดูก็คงไม่เอา อะไรไป ถ้าเราไปดูสัตว์นี้เราก็ไม่เอาอะไรไป ไปดูเฉย ๆ หากว่าบกพร่องอะไร ๆ มาจริง จะพิจารณาใหม่ ดูว่าฝรั่งดูแลดี

หากว่าเราไปเยี่ยมเสื่อ เราก็ไม่เอาอะไรไป เพราะได้ทราบว่ามันฝรั่งช่วย เหลืออยู่ ช่วยอาหารเสื่อ ก็เบามือไปเยอะ ถ้าฝรั่งช่วย แล้วก็มีคนไทยด้วย เพราะฉะนั้น เราจึงได้ปล่อยมือบ้าง คราวที่แล้วก็ได้ไม่ได้เอาอาหารไปให้เสื่อ เพราะได้ทราบข่าวอย่างนี้ ได้ถามหมอสมศักดิ์เมื่อสองสามวันนี้ ว่าฝรั่งดูแล ไม่อดอยากอะไร หากว่าเราไปเยี่ยม เราก็ไม่เอาอะไรไป ไปเยี่ยมถามเรื่องความสุขทุกข์ของเสื่อเรียบร้อยแล้วเราก็มา หากว่า บกพร่องอะไร ๆ มาเราค่อยจัดส่งไปที่หลังก็ได้ ถ้าไม่บกพร่องก็ไม่จัด ไปดูเฉย ๆ เราก็ ไม่เคยมีไปที่ไหนจะไปเปล่า ๆ มาเมื่อเปล่า ๆ เราพูดจริง ๆ เราไม่เคยมี มีแต่เต็มรถ ๆ ไม่ว่าไปที่ไหนเหมือนกันหมด เต็มรถทั้งนั้น ๆ

ไปหาเสื่อนี้เอาเมื่อเปล่า ๆ ไปนี้มันยังงัย มันชักอะไรอยู่ในจิต แต่มันก็มีแง่หนึ่งที่ คอยแก้กัน นี้ไปดู ว่างั้นนะ ถ้าหากว่ามีสมบุญพูนผลแล้วก็ไปดูเฉย ๆ แล้วกลับมา หากว่ามีความบกพร่องอะไร มาแล้วค่อยพิจารณาใหม่ เพราะฉะนั้น ที่ว่าง ๆ ในหัวใจ มันไม่เคยทำ คำว่าว่าง ๆ ก็เลยมีสิ่งเหล่านี้มาปิดกันไว้นะ เราอาจไปดูก็ได้ เราชักสัตว์ รักเสื่อ ตั้ง ๙ ตัว ๑๐ ตัว เลี้ยงไว้เป็นสัตว์เลี้ยงของคนไปเลย เตี้ยนี่ยิ่งจะโตขึ้นเรื่อย ๆ นะ เสื่อโครงมันยิ่งโตขึ้นเรื่อย ๆ มาคราวที่แล้วเราไม่ได้ไปนะ เหตุที่ไม่ได้ไปก็ทราบ

จากหมอสสมศักดิ์ว่า อาหารการกินของเสือมีฝรั่งดูแล มาคราวนี้ถามอีก ก็พูดอย่างเดิมแหละ

เพราะฉะนั้นหากว่าเรามีโอกาส เราก็จะไปเยี่ยมเฉย ๆ ไปดู หากว่ามีอะไรบกพร่อง กลับมาแล้วเราค่อยพิจารณาทีหลัง ให้รถไปส่งให้ก็ได้ รถเราเป็นพื้นฐานอยู่ตลอดเวลา รถของท่านเสธ. ท่านเสธ.ท่านเป็นพื้นฐานรับรองทั่วประเทศเลย อะไร ๆ เรื่องขนส่งขนส่งท่านจัดการหมดเลย นี่เรียกว่าเป็นพื้นฐาน แม้ที่สุดเสือก็ยังได้รับการส่งจากท่านวะ จะว่าอะไรแต่คนทั่วแผ่นดินไทยจะจำเป็น เสือท่านก็ส่งนะ ท่านเสธ.ชัดเต็มรถ ๆ ไปเลย เราสงสารจริง ๆ นะ อย่างที่พระวัดเรานี้ไปอยู่ที่เขาใหญ่ มันคงจะตั้งหน้ามาดู หรือมาเคารพ คิดว่าค่อนข้างแน่ใจ ท่านปักกลดอยู่ที่นี้ มันมาอยู่ไม่ห่างไกลนัก ท่านกางกลดอยู่ที่นี่นะ มันหมอบอยู่นั้น มาอยู่เป็นประจำ ๕ คีน มาหมอบอยู่นั้น ๕ คีน

คีนสุดท้ายนี้ท่านมองไป ตาเสือนี่มันเหมือนไฟนะ มันเหมือนไฟฉายเรา พอท่านมองไปนี้ ท่านเห็นตามันต่ำ ๆ แสงตามันเหมือนไฟฉาย กลางคีนนะ ท่านไม่ได้เปิดไฟ ท่านมองไปเห็นตาเสือ ที่แรกท่านก็ไม่รู้ว่าตาเสือ แต่มันผิดสังเกตที่ว่าถ้าเป็นตาสัตว์อื่น ๆ ตามันจะสูงกว่านี้ ท่านวางั้นนะ ท่านคิดเสียก่อนนะ นี่ตาต่ำ ๆ เหมือนว่ามันหมอบดู ท่านก็เลยคว้าไฟฉาย คว้าไฟฉายฉายปั๊บ โดดผิงเลยเขยวนะ ที่นี้พวกแก๊งพวก กวางอยู่ตามแถวนั้นโอยป่าเล็กไปด้วยกันเลย พอเสือดาวนี้โอดออก ฟังเสียงโก้ก๊ก ๆ ริ่งเลย ไป

ตั้งแต่บัดนั้นไม่มาอีก ท่านเห็นถึง ๕ คีน ท่านก็อยู่ในมุ้ง เขาก็หมอบ เขาไม่ไปเที่ยวหากินที่ไหน เขาตั้งหมอบอยู่จั้น จนจวนสว่างเขาค่อยไป มันนำคิดอยู่มาก มาอยู่ติด ๆ กันถึง ๕ คีน ท่านโตเรานั้นแหละ น้องของท่านบัณฑิต เวลาเราไม่อยู่ที่นี่ท่านมักจะไป เช่น ท่านไพโรจน์ ท่านไปเขาใหญ่บ้าง ภูหลวงบ้าง ก็ได้พวกนี้แหละมาเป็นเพื่อน ท่านได้อาหารไปท่านก็เอาไปแจก พวกแก๊ง พวกอะไรมันก็มากิน ก็มันสัตว์เลี้ยงมันจะไปกลัวอะไร เสือมันก็มาอยู่แถวนี้ เพราะเสืออาหารไม่อด มันกินสัตว์ แต่เขาก็ไม่จู้จี้จ้าน เขามาหมอบอยู่นั้นตั้ง ๕ คีน ท่านว่า ตั้งแต่ฉายไฟใส่แล้วเขาโอดผิง ตั้งแต่นั้นนั้นไม่มาอีก

คือจิตอะไรก็ตาม *ไม่มีอะไรเหนือจิตที่มีธรรมในใจไปได้ ถ้าพูดถึงแบบโลกก็* *ชนะกันตรงที่จิตดวงหนึ่งมีธรรม ดวงหนึ่งไม่มีธรรม ดวงไม่มีธรรมอับเฉา ดวงมีธรรมสง่าจ้า มีอำนาจครอบ* ต่างกัน อย่างที่ว่าเสือนี่เหมือนกัน ท่านบำเพ็ญธรรม ภาษาของเราเรียกว่า มาชมบารมีก็ได้ มาถึง ๕ คีน มาหมอบอยู่จั้นตั้ง ๕ คีน ถ้าเขาจะทำเขาก็ทำ เขาไม่ทำเขามาหมอบอยู่ที่แก่นนั้นละ ท่านมองไปเห็น ท่านก็ไม่ค่อยสนใจ

จนกระทั่งคืนสุดท้าย แสงมันแพรวพราว มันเหมือนแสงไฟฉาย มองมา มองดูทำไมมันต่ำ ๆ นะ ท่านว่า ถ้าเป็นสัตว์อื่นตาจะสูงกว่านี้ แต่นี่มันต่ำ ๆ ติด ๆ อยู่กับพื้น คือมันหมอบดู พอท่านจับไฟฉาย ฉายไป โอ๊ยผิง สักเดียวไปเลย เก้งตามัน ร้องโก๊กเก๊ก ๆ ป่าเล็กไปตาม ๆ กันเลย แล้วเสือตัวนั้นก็ไม่ว่า

นี่ละที่ได้เห็นชัดเจนก็คือ จิตเวลามันอับเฉาเพราะถูกกิเลสบีบปี เราเดินจงกรมมันหลอกเรานะ เหมือนเสือมาหมอบอยู่สองฟากทางจงกรม มีแต่เสือโคร่งใหญ่ทั้งนั้น นี่สัญญาหลอกเรา ได้เห็นประจักษ์ในตัวเองนี่นะ ในขณะนี้เป็นอย่างนี้ อับเฉามากกลัวเสือ จิตใจอับเฉามาก หมอบมากทีเดียว ไปที่ไหนกลัวแต่เสือ ที่นี้ธรรมแทรกขึ้นมา ก็นี่เรามาภาวนา เรามาหาความกลัว ความขยาดเหลวไหลยังงี้ มันเข้ากันได้หรือกับมหาธรรม มันสอนขึ้นในเจ้าของ

จากนั้นแล้ว มันพลิกใหม่ขึ้นมา พอพลิกใหม่ขึ้นมามันก็เป็นธรรมแล้ว เอา เสือตัวไหนตัวใหญ่ที่สุดที่สัญญามันหลอกเราว่า มันหมอบอยู่สองฟากทาง เป็นแถวอยู่ มีแต่เสือโคร่งใหญ่ มันหลอก มันไม่มี กำหนดจิต เอาตัวใดที่ใหญ่ที่สุดจะเดินเข้าไปหาตัวนั้น ให้ตัวนั้นกินก่อน ว่างั้นเลย มันก็บอกในนี้แหละ บอกโกหก ตัวนี้ใหญ่ที่สุดบุกเข้าไปเลย พอเข้าไปไม่มีอะไรหนึ่งละนะ นั่น จับไว้แล้ว ตัวไหนอีก ตัวนั้นอีก ไปอีก ตัวไหนมีแต่เหลวไหล ๆ สุดท้ายเหลวไหลหมด คราวนี้จิตใจก็รู้เรื่องความหลอกหลวงของตัวเอง เกิดกล้าหาญชาญชัยขึ้นมา ที่นี้เลยไม่ได้กลัว เดินบุกไปเลย ที่ไหนบุก ๆ เข้าป่าเลยที่นี้ อะไรจะมากินเราให้มากิน

ที่นี้จิตกล้าหาญเต็มที่แล้วนะ จนกระทั่งกำหนดดูในจิตนี้ ในสามแดนโลกธาตุนี้ จิตดวงนี้ได้กลัวอะไรบ้าง ไม่มีเลย ขณะแรกมันหมอบขนาดนั้นแหละ มันกลัวเสือ พอธรรมพลิกขึ้นครองหัวใจเท่านั้น กลับกล้าหาญชาญชัยขึ้นมา จนกระทั่งกำหนดทั่วโลกธาตุ อันใดที่น่ากลัวมีอยู่ในใจไม่มีเลย นั่นเห็นไหมละ กล้าหาญชาญชัย ความกล้าหาญหรือว่าความนึ่มมันเป็นอันเดียวกันนะ เราจะพูดอะไรก็ได้ ว่ากล้าหาญก็กล้าหาญ ถ้าวานึ่มก็นึ่มหมดเลยจิตนี้แหละ เดินบุกป่าไป เมื่อมันกล้าหาญทุกสิ่งทุกอย่าง กำหนดดูอะไรไม่มีกลัวเลยก็เดินกลับมา กลับมาอย่างสง่าผ่าเผย เดินจงกรม เอาตัวไหนเก่ง อะไรเป็นข้าศึกกับใจเราเราจะตามบุกกันเลย ๆ ไม่มี นั่นเห็นไหม

ขณะแรกอับเฉา หมอบ ไม่มีค่าเลย กิเลสครอบหัวมันด้วยความกลัว ขณะหลังมีธรรมครอบหัวใจลงไป มีแต่ความกล้าหาญชาญชัย ถ้าวากล้าก็กล้าเต็มที่แล้ว ไม่กลัวอะไรเลย ถ้าวานึ่มก็นึ่มเข้าได้หมด เช่นอย่างเราเดินอยู่เสือมา มันจะเดินเข้าไปหาเลยนะ ไม่มีสะทกสะท้าน เพราะจิตไม่กลัวเสียอย่างเดียวมันจะกลัวอะไร ที่ว่าเสือมาหมอบนี้มันก็คงเรื่องจิตนี้มีธรรม จิตเสือไม่มีธรรม แต่เขาก็มีแง่หนึ่งของเขาตามประสา

สัตว์ เขามาแอบดูพระไม่คิดจะทำลายอะไรเลย ก็เป็นธรรมชาติของสัตว์ อำนาจของจิตไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ถ้าว่าแข็งก็แข็งแกร่งสุดเลย คือพูดได้ทั้งนั้น คือมันไม่มีอะไรเหมือนจิตอันนี้นะ ถ้าว่าอ่อนนิ่มนิ่มไปหมด สัตว์ทุกประเภทจะทำลายไม่ได้เลย นั่นฟังซิ จะตัวเล็ก ตัวไหน ถ้างลองได้รู้ว่าเป็นสัตว์แล้วทำไม่ลงเลย นี่ที่ว่ามันอ่อนมันนิ่มถึงกันหมดเลย ขอให้ได้อบรม

จิตนี้ถ้าลงได้มีธรรมเข้าใจแล้วไม่เป็นพิษ ทั้งแก่ตัวเอง และโลกทั่ว ๆ ไป นี้ละศาสดาองค์เอก ก็เพราะนิ่มไปหมดเลย ไม่มีอะไรเป็นภัยต่อสัตว์โลก เพราะฉะนั้น สัตว์โลกทั้งสัตว์ดีสัตว์ชั่วหมอบราบทั้งนั้น ไม่มีอะไรกล้าแข็ง เพราะใจเป็นธรรม อย่างใจพระพุทธเจ้า ใจพระอรหันต์ นั้นมีต่างกัน คือใจของคนธรรมดากิเลสมีแทรกอยู่ ไม่มากก็น้อย เป็นแต่เพียงว่าธรรมมีอำนาจมากกว่า ประหนึ่งว่ากิเลสไม่มี มีแทรกอยู่ชั้น ลักษณะว่ากลัวว่ากลัวอาจจะจะมีแทรกอยู่ตามกิเลสที่มี พอกิเลสนี้หมดไปโดยสิ้นเชิงแล้ว กล้าก็ไม่มี กลัวก็ไม่มี ไม่มีอะไรเลย

ขึ้นชื่อว่าแดนสมมุติ ได้แก่ความกล้ากับความกลัวเป็นแดนสมมุติ อันนั้นเหนือหมด ไม่มีคำว่ากล้าว่ากลัว หรือว่าแพ้ชนะไม่มี เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นประจำสมมุติ ถ้ามันรู้ในจิตนี้ ไม่มีอะไรจะอาจหาญยิ่งกว่าจิตที่ประจักษ์ตัวเองแล้ว เราจึงได้พูดเสมอว่า อยากให้พี่น้องทั้งหลายเราให้ได้อบรมจิตใจวันละเล็กละน้อยทุกวัน ๆ ไปนะ จิตใจจะมีอาหารคือธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง ไม่มากก็น้อย ถึงไม่รู้อะไรภาวนาไปเหมือนหัวตอก็ตาม แต่ความตั้งใจภาวนา ความสำรวมระวังใจของเราด้วยสตินั้นเป็นธรรม ๆ นั้นละสั่งสมความดีขึ้น ถึงจะไม่รู้อะไร เห็นอะไรก็ตาม ความดีอันนี้จะเป็นพื้นฐานตลอดไป เมื่อหนักเข้า ๆ เจอจนได้สิ่งที่เราต้องการ ผิดคาดผิดหมายขึ้นมาจนได้ นี่อำนาจของใจกับธรรม ถ้าได้เข้าถึงกันแล้วจะแปลกประหลาดมาก

ตามธรรมดาเราทุกคน ๆ ไม่ว่าท่านว่าเราไม่ตำหนิตชมผู้ใด มามองดูหัวใจอะไร ๆ มองไปทางไหนอันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ดีไปหมดโลก แต่เวลามองดูหัวใจเจ้าของมัน ยุกยอบตันทีเลย คือมันไม่มีที่ฟัง อะไร ๆ นั้นเป็นนั่น นี่เป็นนี่ ไปติดกับสิ่งภายนอกเสีย พอย้อนมาดูเจ้าของไม่มีขึ้นดีเลย ว่าแห้ว นั่นเห็นไหมละ ตรงที่จะเอาจริงเอาจึงกลับมาว่าแห้ว เพราะฉะนั้นจึงว่ามันมีแต่ที่ฟังภายนอกนะ ที่ฟังภายในคือใจกับธรรม กับบุญกับกุศลไม่ได้สัมผัสสัมพันธ์กับตัวเอง เพราะไม่ได้สนใจจะสร้าง

นี่หมายถึงผู้ไม่สนใจในธรรมนะ มันก็ไม่มีที่ฟัง อยู่กับลมหายใจไปอย่างงั้นวันหนึ่ง ๆ เขาเพลินก็เพลินไปกับเขาชั่วระยะ กลับมาแล้วก็มาเศร้าโศก ๆ ไม่มีอะไรเป็นของตัว เพราะจิตไม่มีที่ฟังอันแท้จริง ได้แก่ธรรมหรือบุญกุศลในหัวใจเรา เนื่องจากเราไม่ได้สร้างเอาไว้ ใครจะปรารถนาอะไรก็ปรารถนา หาความสมหวังไม่มี ถ้าผู้ทำความดี

ทั้งหลายอยู่ ปรารถนาไม่ปรารถนามันก็อยู่กับเราๆ ยิ่งมีความแน่นหนามั่นคงทางด้านจิตใจมากขึ้น พูดถึงเรื่องความเป็นความตายมันสะทกสะท้านที่ไหน มันยิ่งกล้าหาญที่จะพิชิตอันนี้เข้าให้ทันกัน ๆ ยิ่งทันกันด้วยแล้วหมดคำว่ากลัวว่ากลัวในเรื่องความตายไม่มี นี่เรียกว่าหมดแล้วความกลัวต่อความตายก็ไม่มี ความกลัวต่อความตายก็ไม่มี หาที่พึ่งที่ไหนดก็ไม่มี ก็มันมีอยู่แล้วในหัวใจเต็มสัดเต็มส่วน แล้วไปไขว่คว้าหาอะไร นี่มันแน่

นี่ละการบำเพ็ญธรรมตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า สร้างความแม่นยำให้ดังพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ลลอกโลกเมื่อไร มาสอนโลกด้วยความแม่นยำ ๆ ทั้งนี้ ถ้าใครปฏิบัติตามนี้เด็ดขาดไปได้ ๆ ตลอดเลย จำนวนน้อยถึงจำนวนมาก จนกระทั่งไปได้โดยสิ้นเชิง พันทุกขไปเลยก็เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ สอนไม่ได้ ผิดกันเลย เพราะรู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน สอนเป็นแบบเป็นฉบับ จึงเรียกว่า ศาสนาคู่โลกคู่สงสาร คือพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ เป็นแบบเดียวกันเลย

นอกจากนั้นก็สะเปะสะปะ จะว่าไม่มีก็ได้ศาสนา เพราะมันสะเปะสะปะ คนผู้เป็นเจ้าของศาสนาครองศาสนา มีกิเลส สอนก็สอนแบบมีกิเลส มันก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ สอนกัน ผิดบ้าง ถูกบ้าง เป็นธรรมดา แต่พระพุทธเจ้าไม่ได้มีคำว่าผิด จึงให้พระนามว่าสาวกชาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ตั้งแต่ธรรมพื้น ๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติพระนิพพาน ไม่มีผิด เป็นที่ตายใจแล้วนะ พวกเราได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เอาบิบบังคับลงไปใจดวงใดขณะใดที่มันไม่ยินดีในอรรถในธรรม ในคุณงามความดี บิบบันลงไป ตัวนี้ตัวเป็นภัยต่อเรา ให้จำให้ตึนะ

ตัวไหนมันขัด ๆ ข้อง ๆ กัด ๆ ขวาง ๆ ในการสร้างความดีของเรา ทั้ง ๆ ที่โอกาสอันดีงาม และวัตถุ หรือความสามารถเรายังมีอยู่ที่จะสร้างความดี แต่กิเลสเข้ามา กัดมาขวางไม่ให้สร้างน้อย่าพึ่งเสียงมันนะ เอาให้ได้เลย ตัวนี้ตัวเป็นมารของเรา จะทำลายเราคือตัวนี้ ความดีไม่มีที่จะทำลายเรา มีแต่ส่งเสริมเราตลอดไป ๆ นี่เป็นโอกาสอันเหมาะสมแล้ว หลวงตามาสอนพี่น้องนี้เรียกว่าสอนไม่สะทกสะท้านเลย แน่หัวใจ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ที่มาสอนเหล่านี้ไม่ผิด ว่าจั้นเลย มันแน่ขนาดนั้น แน่อยู่ในหัวใจ เราภูมิใจ

เอาให้ได้นะ ที่พึ่งมีอยู่สองอย่าง ก็เคยสอนแล้ว ที่พึ่งภายนอกอย่างหนึ่ง เพื่อสกลกายได้เป็นอยู่หลับนอนกับมัน ช่วงเวลาที่มีลมหายใจอยู่ เราก็ให้เข้าใจเสียว่านี่เป็นที่พึ่งระยะนี้ ระยะที่มีลมหายใจ ถ้าเรามีสติปัญญาอีกเราก็ยึดเอาสมบัติที่เป็นส่วนภายนอก เป็นที่พึ่งภายนอกเข้ามาหมุ่นไปทางบุญทางกุศล เช่น แยกไปทำบุญให้ทาน เหล่านั้นก็กลายมาเป็นสมบัติภายใน แล้วก็มาเป็นที่พึ่งภายในได้ ส่วนที่พึ่งภายในเราทำ

อย่างที่เรามาบำเพ็ญ นี่คือที่พึ่งภายใน และนอกจากนั้นยังเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงให้ กิจการงานหน้าที่ต่าง ๆ ภายนอก ให้เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นหลักเป็นเกณฑ์ไปอีก จาก เราที่ได้อบรมธรรมด้วยดีแล้ว มันมีหลายด้านนะ

ไม่ใช่กลับไปบ้านแล้วโกโรโกโส ผู้ที่มีศีลมีธรรมมาวัดไปบ้านก็มีสติตั้ง มีความ ระลึกรู้ผิด ถูก ชั่ว ดี ตลอดไป ไม่เหมือนคนที่ปล่อยตัวเตลิดเปิดเปิงเลย อยู่ไหนมันก็ไม่เป็นท่าละคนอย่างงั้น เข้ามาอยู่ในวัดมันก็มานอนขวางวัด ออกไปถนนมันไปขวาง ถนน ออกไปที่ไหนก็ไปขวาง คนขวางโลกขวางได้หมด ถ้าคนล่องในตัวเองแล้วล่องได้ หมด ให้พากันจำเอา เราเรียกว่าหมดทุกอย่าง ในตัวของเราเองเราก็หมดที่จะส่งเสริม อบรมอะไรให้เพิ่มเติมขึ้นไปอีกเราไม่มี เราบอกเราพอทุกอย่างแล้ว เราสอนพี่น้อง ทั้งหลายสอนถอดออกมาจากความจริงที่เราไม่ได้สงสัยเลยนี้ เรียกว่าแน่ใจทุกอย่าง สอนนี้ไม่ผิด

เพราะฉะนั้นเราถึงสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไปทุกวันนี้สอนมักจะเผ็ดร้อนขึ้น เรื่อย ๆ นะ แทนที่การสอนจะอ่อนลง ๆ กลับไม่อ่อนลง เพราะมองดูคน สอนไปทุกวัน ผลเป็นยังไง นี่มันทบทวนกันอยู่ สอนไป ๆ ผลเป็นยังไง ที่นี้มันก็เน้นหนักเข้า ๆ ละซิ เพื่อให้รู้เนื้อรู้ตัว ไม่งั้นจะตายทิ้งเปล่า ๆ นะ จะไม่เกิดประโยชน์อะไร ทั้ง ๆ ที่อยู่ใน ท่ามกลางแห่งพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลอ แล้วเรานี้เลวร้ายมันเข้ากันได้หรือ ให้พากันบังคับตัวเองนะบรรดาพี่น้องทั้งหลาย อย่าเห็นแก่อยู่ แก่กิน แก่เปลิดแก่ เปลิน ตามนิสัยของกิเลสที่เคยลากเราลงพ้อแล้วนะ ให้เห็นแก่orroดแก่ธรรมตามทาง ศาสดาที่สอนโลกมานมนาน แล้วก็ให้ยึดเอา

ถ้าอันใดไม่ดีฝืนกันเลย รบกันก็รบเลย อันนี้จะพาเราไปทำไม่ได้ ทางดีของเรา จุดลากไว้ไม่ให้ไป บังคับเอาไว้ เสียก็เสียเรา ใต้ก็ได้เราไม่ได้ใคร ถ้าแพ้ก็เราแพ้เรานั้น แหละ เสียเรา ถ้าเราชนะก็เรียกว่าชนะความชั่วของเรา ให้พากันจำเอานะ เรานี้จวนเข้า แล้วนะ บอกตรง ๆ นะ นี่เดินติดตามที่ได้สุดสำหรับพยายามช่วยพี่น้องทั้งหลายเท่านั้น พอลิ้นความอะไรทุกสิ่งทุกอย่าง สมมักสมหมายแล้ว เราจะปล่อยตัวเมื่อไรเราก็ปล่อย ได้แล้วนะ เราไม่มีอะไรห่วงใยในโลกนี้ ห่วงแต่บรรดาพี่น้องทั้งหลายเท่านั้น จึงได้ ตะเกียกตะกายอย่างนี้ตลอดมา

จึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจสร้างคุณงามความดีเพื่อชาติบ้านเมือง เพราะเป็นชาติ ของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของชาติไทยเราทั้งนั้น เราเป็นเจ้าของรับผิดชอบด้วยกัน ขอให้ต่างคนต่างรับผิดชอบในหน้าที่การงาน การจับการจ่ายการใช้สอยได้มาให้เก็บไว้ ด้วยดี ๆ การจับจ่ายไปไหนให้มีเหตุมีผล อย่าสุรุ่ยสุร่ายอันเป็นนิสัยของกิเลส เผาคนทั้ง เป็น หามาทั้งวันไม่มีเงินพอใช้ ติดหนี้ติดสินเขาจะรุงพะรังเป็นเพราะอะไร มันก็เป็น

เพราะเราเป็นคนสุรุษสุร่าย ปากเปิดออกนี้กว้าง ปากเข้ามานิดหน่อย ได้มาน้อยติดหน้าเขามาก มันก็ไม่พอจ่ายพอใช้ ความทุกข์มันก็มาหาเรานี่ พวกเราเอาไปปฏิบัตินะ เอาละที่นี้พอ จะให้พร

วันนี้ทองคำได้ ๑๓ บาท ๓๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗๖๒ ดอลลาร์ นับว่าได้มากอยู่ มีชัย มีติดเครื่องบ้าง พักเครื่องบ้างเป็นธรรมดา ยังไงก็ตามตั้งแต่บัดนี้ต่อไปถึงวันที่ ๑๒ สิงหาคมนี้จะเริ่มเร่งเครื่องเรื่อย จะไม่อ่อน จะเริ่มเร่งเครื่องไปเรื่อย ๆ ถึงนั้นแล้วก็รู้กันละ นี่เป็นวาระที่หนักพอสมควร กับวาระสุดท้ายเต็มเหนี่ยวเลย คราวนี้ชัยเข้าไปหาวาระสุดท้ายที่จะเต็มเหนี่ยว ต้องเอาหนักบ้าง เพื่อแบ่งเบาวันข้างหน้า ถ้าข้างนี้ไม่หนัก ข้างหน้าจะหนักมาก จำให้ดี

ผู้กำกับ : ลูกศิษย์ทางอเมริกาส่งจดหมายมา เกี่ยวกับเขาจะตั้งมูลนิธิวัดป่าบ้านตาด เพื่อให้คนไทยในอเมริกา พวกลาว เวียดนามด้วย ซึ่งเขาจะว่ามีประมาณอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าหนึ่งล้านคน ได้มีช่องทางบริจาคเงินช่วยเหลืออนุเคราะห์ประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตน ก็กราบเรียนหลวงตาขอความเมตตาให้ตั้งเป็นมูลนิธิวัดป่าบ้านตาดได้ แล้วก็กราบเรียนมาเขาจะตั้งนะครับ มีวัตถุประสงค์ด้านสังคมสงเคราะห์ช่วยเหลือโรงพยาบาลที่ขาดแคลนด้านตึกโรงพยาบาล อุปกรณ์การรักษาพยาบาล เตียงคนไข้ เครื่องช่วยหายใจ รถพยาบาล เป็นต้น ช่วยผู้ประสบภัยธรรมชาติ ในด้านอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ช่วยเหลือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ในด้านเงินเดือน อาหารและยาที่จำเป็น งานเพื่อสาธารณประโยชน์ด้านอื่น ๆ ด้านการศึกษาก็จะสร้างตึกเรียน อุปกรณ์การเรียนการศึกษา ตลอดจนถึงด้านการศึกษา ในการนี้เขาบอกว่าเขาจะดำเนินการจดทะเบียนเป็นมูลนิธิวัดป่าบ้านตาด ที่รัฐฮาวาย สหรัฐอเมริกาในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖

หลวงตา : ก็ผ่านมาแล้วนี่

ผู้กำกับ : ครับ แล้วเขาก็จดทะเบียนนายจ้างอะไรๆ เรียบร้อย เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ที่นี้การดำเนินการเกี่ยวกับการยกเว้นภาษีต่างๆ เขาก็ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว การทำงานเขากราบเรียนหลวงตามาว่า เขาจะดำเนินงานตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป หรือว่าจะเป็นวันไหน แล้วแต่หลวงตาพิจารณาให้ด้วยครับ

หลวงตา : เอ้า วันไหนตั้งอะไร

ผู้กำกับ : เขาตั้งแล้วที่นี้การดำเนินงาน

หลวงตา : ตั้งแล้วก็ตั้ง เพื่อดำเนินก็ดำเนินไปซิ

ผู้กำกับ : เขากราบเรียนมา

หลวงตา : นั่นแล้ว จะให้เราเขียนอีก ดูว่าเราได้เซ็นไปแล้วนะนี่ เซ็นรับไปแล้ว
ว่าเป็นมูลนิธิวัดป่าบ้านตาด เราได้เซ็นให้เรียบร้อยแล้ว อันนี้จึงเป็นปลีกย่อยที่หลัง ดู
ไม่มีอะไรจะเซ็นอีกละมั้ง

ผู้กำกับ : ไม่มีการเซ็น

หลวงตา : ไหนลองว่ามา

โยม: คุณอธิชาได้จดทะเบียนเรียบร้อยแล้วค่ะ ตอนนี้อยู่ขอยกเว้นภาษี ที่นี้
ระยะเวลาระหว่างการที่เขาจะอนุมัติให้ยกเว้นภาษี จะกินเวลาประมาณ ๔-๖ เดือน ที่นี้
คุณอธิชาก็ขอให้หลวงตาโปรดพิจารณาและโปรดเมตตาด้วยว่า จะให้ประกาศเริ่มต้น
ดำเนินงานเมื่อไหร่

หลวงตา : ถ้าทางนี้พร้อมแล้วก็ประกาศได้เลย เราไม่ค่อยเข้าใจในเรื่องเหล่านี้
นะ นี่มาอ่านให้ฟังทุกแง่ทุกมุมเป็นที่ลึกลับเกี่ยวกับเรื่องการเซ็นของเรา เราเป็นที่ลึกลับ
แล้วเราก็เซ็นให้ รู้สึกว่าเซ็นผ่านไปแล้ว แต่เรื่องอื่นๆ ที่เราไม่ค่อยเข้าใจ เวลานี้ก็ไม่
ทราบว่ามีอะไรบ้าง แต่ที่จะให้เซ็น ปรากฏว่าดูเหมือนไม่มี

โยม : ไม่มีการเซ็นแล้ว แต่จะขอเมตตาจากหลวงตาว่าจะให้ประกาศเริ่มต้น
เมื่อไหร่

หลวงตา : เอ้า เริ่มได้เลยนะ เริ่มได้เลย เพราะเรามันยกครุमानานแล้ว มันค้น
หมัดค้นอะไร เข้าใจไหม เอาเลยนะ เอาละ เริ่มได้เลยนะ พิจารณาปรึกษาหารือกันแล้ว
เริ่มเลย ก็เท่านั้นละนะ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th